

Arkadaşım Yazı Tahtası

– B.YAZGAN · 09 Kasım 2011

Hem okulu hem de okulla ilgili her şeyi çok seviyorum. Çünkü her anımız bir şenlik havasında geçiyor. Okula gidiş ayrı bir şenlik, sabah sıra olmamız ayrı bir curcuna, koşarak sınıfa gitmek ve derse başlamak ayrı bir heyecan...

"Okulda en çok neyi seviyorsun?" diye sorsanız; teneffüs, derim. Çünkü zil çaldığı zaman hissettiğim sevinci anlatmam mümkün değil. Tamam, ders güzel; bilgi öğrenmek çok hoş ama teneffüs başka. Çocuğuz canım, anlayın işte! İçimiz fıkır fıkır kaynıyor, kuşlar gibi cıvıladıığımızı duymuyor musunuz? Bugün nöbetçi olduğum için teneffüse çıkamadım. Sağ olsun, arkadaşım Şebnem beni yalnız bırakmadı. Ne yapalım, nasıl vakit geçirelim derken, elimizde tebeşir kendimizi yazı tahtasının önünde bulduk. Ben "Şebnem" yazıyorum; o, "Ceren" yazıyor. Sonra isimlerimizi içine alan bir kalp çiziyoruz. Çok seviyoruz birbirimizi çok...

Biraz sonra sevmediğimiz arkadaşların isimlerini yazmaya başladık. Ben "Selin" yazıyorum; Şebnem üzerine bir çarpı atıyor. Ben "Melis" yazıyorum, Şebnem yanına "inek" yazıyor. Tahtaya bakıp bakıp basıyoruz kahkahayı.

Eğlencemiz iyi ama tahtadan "gacur gucur" sesler gelmeye başlıyor. Sonra "Üff!" diye bir ses duyuyoruz. Tahtadaki tebeşir tozları saçımıza başımıza savruluyor. Şebnem, şaşkınlıkla karışık bir öfkeyle:

- N'oluyoruz ya, deyip tahtaya vuruyor silgiyle.

Ben de aynı duygularla:

- Dikkat etsene arkadaşım, diye çıkışıyorum.

Yazı tahtası ince bir sesle konuşmaya başlıyor:

- Doğru söylüyorsun Ceren, birbiriyle arkadaş olanlar dikkatli olmalı. Yanında olmayan arkadaşının arkasından konuşmamalı.

Ben hazırcevap bir edayla:

- Biz kimin arkasından kötü sözler dedik ki çokbilmiş tahta? Duyan varsa söylesin.

Yazı tahtası imalı bir cevap veriyor:

- Evet, söylemediniz ama yazdınız! Ha, bir de ben gerçekten çokbilmiş biriyim. Sizin derste öğrendiğiniz her şeyi ben de öğreniyorum. Öğretmenimiz geçen hafta anlatmıştı...

Şebnem sözünü kesti yazı tahtasının:

- Ne, öğretmenimiz mi dedin? Öğretmenimiz nereden senin oluyormuş?

- Öğretmen, öğretendir; kim onu dinlerse onun öğrencisi olur. Ne diyordum? Öğretmenimiz, şöyle anlatmıştı: Eskiden Türkler savaşırken, kendilerini güvende hissetmek için arkalarını taşa dayarlarmış. Bu kelime önce "arkataş", sonra da "arkadaş" olmuş.

Ben atılırcasına sordum:

- Yani?

- Yani, sevgili Ceren ve tatlı Şebnem, arkadaşlar birbirine güvenmeli... Size bir şey sorabilir miyim?

Yazı tahtası boş konuşmuyordu. Kızgınlığım biraz geçmişti.

- Buyur, sor, dedim.

Tane tane konuşarak:

- Sizin arkanızdan böyle şeyler yazsalar razı olur musunuz?

İkimiz birden cevap verdik:

- Hayır, olmayız!

- Öyleyse...

Hata yaptığımızı iyice anlamıştık. Yanlışta ısrar etmenin bir anlamı yoktu. Şebnem:

- Tamam, arkadaşım tamam. Haklısın. Bizi uyardığın için de teşekkür ederiz, dedi.

Ben de içimden geldiği gibi:

- Akıllı ve bilgili yazı tahtası! Bizimle arkadaş olur musun, deyiverdim.

Yazı tahtası sevinçle:

- Ne demek arkadaş olur musun? Olduk bile. Baksana, biraz önce tartıştık ama çabucak da barıştık.

Arkadaşlık böyle bir şey değil mi, dedi.

Arkadaşım yazı tahtasını yanaklarından öpecektim ama kıskanç tebeşir tozları mani oldu. Ben de hemen tebeşiri elime alıp yazmaya başladım:

İyilik ve güzellik

Olsun her işin başı,

Her zaman sevmelidir

Arkadaş, arkadaş.

İnsanın olabilir

Elbette bir hatası,

Seni çok seviyorum

Güzel yazı tahtası.

Şebnem'le beraber şiirin altına birer imza attık. Böylece yazı tahtasıyla olan arkadaşlığımızı pekiştirmiş olduk. Bu arkadaşlık, bilgi ve sevgi eşliğinde yıllarca sürdü...

Bestami YAZGAN